

лае, както и да е, да бъде въ боя, макаръ и като прост войникъ. Азъ посвѣтвахъ Наршкина и Тизенгаузева да спрѣтъ за нощуване въ Кесякови, — той поне може и да храни човѣка. Въ Габрово се срѣцнахъ съ артиллеристъ Димитра Столѣтова; нему се иска тѣй сѣщо да бъде боя, било като простъ зритель; отива къмъ брата си надѣжда да се присъедини нѣкъкъ къмъ опълчението; вършихме да трѣгнемъ на сутренъта заедно.

22-ий ДЕКЕМВРИЙ.

Бѣгамъ буквално цѣлата сутрена отъ лавка на лавка за да си накупѣмъ всичко що ми трѣбва; Димитръ Столѣтовъ особено бърза. Трѣгваме съ надѣжда да стигнемъ за обѣдъ прѣдъ политѣ на Шибка, срѣщамъ графа Тизенгаузена, пристаналъ пѣленъ ризъ: „Е, какво, какъ се обѣжда?“ — „Особено, бързамъ до довечера да стигна въ Търново, ще съберѣмъ нѣщата, а сутрѣ къмъ васъ!“ и се задруса напредъ. Стигнахме въ Баевци тъкмо за генералския обѣдъ; Никола Григориевичъ не се надѣвалъ за брата си и, както се вижда, не е особено доволенъ отъ това му идване; той усѣща братовото си намѣрение. Въ време на обѣда дойде графъ Толстой; разговора, както и всѣкога, въртеше се върху дневния въпросъ, пѣкъ и въпроса до негдѣ интересенъ; ако се удаде да се побѣди и плѣни Шибченската армия, тогава побѣдната тактика на войната е обезпеченъ; прочее, въ сполуката никой отъ насъ не се и съмнѣва. Трѣгването на нашитѣ колонии назначено на 24-ий, а колонията на Свѣтѣ полкъ-Мирски — сутрѣ на 23-ий, понеже обходния пѣтъ прѣзъ Трѣвненския проходъ е по дългъ. Слѣдъ обѣдъ навѣстивъ Кесякова да се научи за здравieto му; мене ми е твърдо досадно, че той не ще се случи въ блѣстящия, както си мислимъ, бой.

23-ий ДЕКЕМВРИЙ.

Являвамъ се на генерала да му доложѣмъ, че заповѣдахъ на майора Илишева да командва временно 1-та дружина, вмѣсто зоболѣлия ѣ командиръ. Генерала ми каза, че